

Téged is elszomorít, amikor egy idős néni remegő kézzel számolgatja az aprót a pénztárnál?

Mindannyiunknak van egy „Marika nénije” vagy „Józsi bácsija” az utcában, akik tisztességgel ledolgoztak 40-50 évet, most mégis magukra maradtak. Látjuk rajtuk a néma kétségbeesést, amikor télen alig merik bekapcsolni a fűtést. Bár ritkán panaszkodnak a szegény miatt, jogosan merül fel a kérdés, miért jelenti nálunk az öregkor a magányt és a szegénységet?

Miért van az, hogy amíg tőlünk nyugatabbra a nyugdíjasok utaznak, addig a mieinknek választaniuk kell a gyógyszer és a meleg étel között?

1. A KSH adatai szerint **drámaian romlott a nyugdíjak vásárlóereje** az átlagbérekhez képest. Míg 2008-ban az átlagnyugdíj az átlagbér közel 70%-át érte, addig 2024-re ez az arány 55% alá zuhant. Ez azt jelenti, hogy a nyugdíjasok életszínvonala folyamatosan szakad le az aktív dolgozókéétól.
2. Az elmúlt években **megháromszorozódott a szegénységben élő nyugdíjasok száma**. Míg 2010 körül néhány tízezer idős élt a létminimum alatt, ma már több mint 500 000 nyugdíjas él olyan jövedelemből, ami nem éri el a szegénységi küszöböt.
3. Az **állami idősotthoni férőhelyekre** való várakozási idő országosan átlagosan 2-3 év, de Pest megyében több is lehet. Jelenleg **több mint 30 000 idős ember van várólistán**, akiknek azonnali segítségre lenne szükségük. A magánellátás eközben megfizethetetlen.

Ez a helyzet nem a családok hibája, hanem **az állami gondoskodás teljes csődje**, hiszen a szociális háló mára elszakadt, a segítségnyújtás pedig vagy megfizethetetlen, vagy elérhetetlen. Az állam kivonult az idősgondozásból, mindent a túlterhelt családokra hárítva, miközben hiába emelik a nyugdíjakat papíron, az a boltban már rég elértéktelenedett.

A kormány cserben hagyta azokat, akik felépítették az országot.